

Stanowisko
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
z dnia 14 grudnia 2016 r.

w sprawie Opinii z 8 września 2016 r. o projekcie ustawy o Państwowej Inspekcji
Bezpieczeństwa Żywności oraz Opinii z 8 września 2016 r. o projekcie ustawy –
Przepisy wprowadzające ustawę o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa
Żywności wydanych przez Radę Legislacyjną przy Prezesie Rady Ministrów

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 5 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 roku o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1479 j.t.), posiadając umocowanie prawne do reprezentowania i ochrony zawodu lekarza weterynarii oraz zajmowania stanowiska w sprawach polityki państwa w zakresie wykonywania zawodu lekarza weterynarii, po analizie:

1. Opinii z 8 września 2016 r. o projekcie ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności - RL-0303-24/16;
2. Opinii z 8 września 2016 r. o projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności – RL-0303-25/16;

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wyraża następujące stanowisko:

1. Pogląd wyrażony przez Radę Legislacyjną przy Prezesie Rady Ministrów w odniesieniu do projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności, iż *W myśl art. 7 ust. 3 zastępcy Głównego Inspektora powinni spełniać, oprócz warunków określonych w ust. 2 tego artykułu, „również inne wymagania, jeżeli z przepisów Unii Europejskiej lub przepisów krajowych, lub umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną wynika obowiązek posiadania określonych kwalifikacji lub uprawnień w dziedzinach przez nich nadzorowanych”*. Zdaniem Rady wykorzystanie zabiegu polegającego na odesłaniu do innych niedookreślonych przepisów, które mogą przewidywać dodatkowe wymagania stawiane osobom powoływanym na stanowisko zastępcy Głównego Inspektora nie jest właściwym rozwiązaniem. Katalog wymogów, jakie powinna spełniać osoba powoływana na to stanowisko powinien w sposób jasny i niebudzący wątpliwości zawierać wszelkie warunki obsady tego stanowiska. Ewentualnie można by zaakceptować formułę odwołania się do wymogów zawartych w przepisach odrębnych, ale z wyraźnym wskazaniem konkretnych aktów normatywnych, zwłaszcza, że zarówno organ wnioskujący, którym jest Główny Inspektor, jak i organ powołujący, którym jest minister właściwy do spraw rolnictwa, odpowiednio przed złożeniem wniosku, a następnie rozstrzygnięciem sprawy powołania, są zobligowani do sprawdzenia, czy osoba powoływana spełnia zamkniętą listę wymogów, które zostały określone w konkretnych przepisach Unii Europejskiej lub przepisach krajowych oraz

umowach międzynarodowych. Zatem nie powinno stać na przeszkodzie przedstawieniu wszystkich wymogów w przepisach projektowanej ustawy. oraz pogląd, iż Wyższe wymogi stawiane zastępcy Głównego Inspektora aniżeli samemu Głównemu Inspektorowi, co pośrednio wynika z powołanego art. 7 ust. 3, wywołują jeszcze inne wątpliwości. Otóż, jak należy domniemywać, owe „inne wymagania”, o których mowa w tym przepisie, odsyłającym do odrębnych regulacji, wiążą się z zadaniami, które ma wykonywać osoba powołana na stanowisko zastępcy Głównego Inspektora. Trzeba zatem w tym miejscu podkreślić, że zadania, do których wykonania konieczne są „inne wymagania” są zadaniami Głównego Inspektora, ponieważ – jak wynika z treści art. 5 – to Główny Inspektor Bezpieczeństwa Żywności posiada status organu Inspekcji, zaś zastępca Głównego Inspektora statusu takiego nie posiada. To zaś oznacza, że adresatem zadań z zakresu administracji publicznej nakładanych na organy Inspekcji oraz podmiotem wyposażonym w kompetencje do realizacji tych zadań będzie Główny Inspektor, a nie jego zastępca. Zastępca zaś, co wynika z charakteru takiego stanowiska, będzie jedynie wykonywał zadania w imieniu organu – to jest Głównego Inspektora i to w zakresie, w jakim Główny Inspektor powierzy je swojemu zastępcy. Z tego też względu w pierwszym rzędzie osoba piastująca stanowisko Głównego Inspektora powinna wypełniać wszelkie wymogi, które według prawodawcy dają rękojmię właściwego – zgodnego z oczekiwaniami prawodawcy – wykonania powierzonych mu zadań, zaś zastępca powinien spełniać prawem przewidziane wymogi w zakresie przekazanych przez organ – Głównego Inspektora zadań. Zatem sformułowanie w art. 7 ust. 3 wyższych wymogów wobec zastępcy Głównego Inspektora niż względem samego Głównego Inspektora budzą uzasadnione zastrzeżenia Rady. Uwagę tę należy odnieść w takim samym stopniu do zastępców wojewódzkiego inspektora, ponieważ projektodawca także w tym przypadku zastosował analogiczny zabieg. Zgodnie bowiem z art. 11 ust. 6, do zastępców wojewódzkiego inspektora stosuje się odpowiednio art. 7 ust. 3.; są w pełni zbieżne z opiniami wyrażanymi przez samorząd lekarzy weterynarii i winny być wskazówką w zakresie zmian, jakie należy wprowadzić w omawianych projektach ustaw.

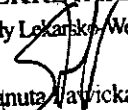
2. Podnoszona przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną obawa o zgodność projektów z prawem wspólnotowym znalazła potwierdzenie w motywie 7 opinii Rady Legislacyjnej Przepis art. 27 projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności może zostać odczytany jako ustanowienie podstawy prawnej przeprowadzania kontroli przez przedstawicieli służb kontrolnych Unii Europejskiej oraz innych państw członkowskich Unii Europejskiej (ust. 1), a także jako określenie jednego z elementów sposobu przeprowadzania wyżej wymienionej kontroli (zgodnie z ust. 2 kontrole te przeprowadza się w obecności właściwego organu Inspekcji). Jednocześnie jednak podstawą prawną do przeprowadzenia kontroli przez organy UE, w szczególności Biuro Żywności i Weterynarii (Food & Veterinary Office, FVO) jest art. 46 Rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 191 z 28.5.2004, str. 1). W efekcie, przepis art. 27 opiniowanego projektu ustawy może zostać uznany za naruszający pozycję ustrojową rozporządzenia

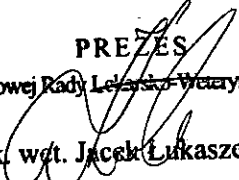
UE, ukształtowaną w Traktacie o funkcjonowaniu UE (jako aktu normatywnego bezpośrednio stosowanego we wszystkich Państwach Członkowskich, wyłączającego, co do zasady – w zakresie materii regulowanej – jakkolwiek aktywność ustawodawcy Państwa Członkowskiego, łącznie z zakazem precyzowania czy nawet powtarzania przepisów rozporządzenia UE) oraz w orzecznictwie ETS/TSUE.

3. W motywie 11 opinii z 8 września 2016 r. o projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności – RL-0303-25/16, można przeczytać, iż: *Wątpliwości wywołuje również przewidziana w art. 14 w pkt 11 lit. b) projektu Przepisów wprowadzających zmiana art. 16 nowelizowanej ustawy, zgodnie z którą powiatowy inspektor bezpieczeństwa żywności, w przypadku gdy z przyczyn finansowych, kadrowych lub organizacyjnych nie jest w stanie wykonywać ustawowych zadań Inspekcji, będzie mógł wyznaczać na czas określony lekarzy weterynarii niebędących pracownikami kierowanego przez niego powiatowego inspektoratu bezpieczeństwa żywności do wykonywania określonych czynności. Wyznaczenie takie będzie dopuszczalne po przeprowadzeniu pisemnej analizy potrzeb kierowanego inspektoratu i po podaniu do publicznej wiadomości, w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie, ogłoszenia zawierającego określenie liczby osób, terminu i rodzaju czynności, które będą objęte wyznaczeniem, oraz terminu składania wniosków przez osoby ubiegające się o takie wyznaczenie. Należy zauważyć, że przedstawiona propozycja nowych regulacji zawarta w dodawanym ust. 1b przewiduje, że w przypadku gdy osoba ubiegająca się o wyznaczenie, będąca lekarzem weterynarii, nie dołączy do złożonego wniosku dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, powiatowy inspektor bezpieczeństwa żywności przeprowadza badanie kwalifikacji, o którym mowa w projektowanym ust. 5b. Projektowany przepis przewiduje natomiast, że powiatowy inspektor bezpieczeństwa żywności przeprowadza, nie rzadziej niż raz na 5 lat, badanie kwalifikacji osób, które posiadają dokument poświadczający uzyskanie tytułu specjalisty, o którym mowa w ust. 1a pkt 2.*

Należy zauważyć, że przedstawione rozwiązania nie zawierają regulacji dotyczących zakresu oraz sposobu przeprowadzania takiego badania. Wątpliwość budzi również dopuszczalność przeprowadzenia przez powiatowego inspektora bezpieczeństwa żywności badania kwalifikacji lekarza weterynarii, bowiem zagadnienia związane z wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii i nadawania uprawnień do wykonywania tego zawodu, uregulowane są w ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Podkreślić zatem należy, iż w zakresie powyższym projekt ustawy w sposób niedopuszczalny ingeruje w materię uregulowaną ustawą o zawodzie lekarza weterynarii i izbach weterynaryjnych, kwestionując tym samym system edukacji polskich lekarzy weterynarii i nabyte przez nich tytuły zawodowe, w tym tytuł specjalisty. Z powyższych względów omawiany projekt ustawy jest nieakceptowalny.

SEKRETARZ
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

lek. wet. Danuta Hawicka-Stefanko

PREZES
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

lek. wet. Jacek Łukaszewicz